

לב שזמע

תמצית שיעורים אויף די פרשה
פון הרה"ג רבי שמעיה לעזר שליט"א
דומ"ץ דקהל יטב לב ד'סאטמאר

אידיש

תרומה - חודש אדר

לעילוי נשמת
הרה"ח מקים עולה של תורה
ר' ישעי' זאב בן הרה"ח ישראל ישכר זלה"ה
ראש הקהל דקהל יטב לב סאטמאר - לאנדאן

ניתן לשמוע השיעורים ב'קול הלשון'

020 81917000

[ex3,1.11.1]

'שגיאות מי יבין' - אי אפשר לבר בלא תבן
בבקשה, המוצא שגיאה כלשהוא יואיל להודיע
למז"ל למען יתוקן אי"ה

להערות והארות ולקבלת הגליון יש לשלוח לאימעל

levshomeya@gmail.com

סדר ועימוד:

א. י. גרינוואלד 8494370-054 (972)

תוכן הענינים

ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם

- ה. כל ישראל יש להם חלק.....
- ו. העלפן אין יעדע דבר שבקדשה.....
- ז. יעדעמ'ס חיוב.....
- ח. עשה צדקה בכל עת.....
- ט. שטיצן די וואס לערנען תורה.....
- י. בטבעת הארץ יהיו הפדים לא יסרו ממנו.....
- יא. וויאזוי גייט אן עם הארץ זוכה זיין צו תחית המתים.....
- יב. ותומכיה מאשר.....
- יג. לעתיד לבא גייען די מחזיקי תורה פארשטיין תורה.....

משנכנס אדר מרבים בשמחה

- יד. די שמחה אין 'אדר' גייט מדרגא לדרגא.....
- טו. אלופו של עולם.....
- טז. בריא מזליה.....
- יז. ישע בהן אדר.....

פְּרִשֵׁת תְּרוּמָה

וְעִשׂוּ לִי מִקְדָּשׁ וּשְׁכַנְתִּי בְּתוֹכְכֶם

★ כּל יִשְׂרָאֵל יֵשׁ לָהֶם חֵלֶק ★ הֶעֱלֵפִן אִין יַעֲדַע דְּבַר שְׁבֻקְדָּשָׁה ★ יַעֲדַעמ'ס חַיִּיב ★ עֵשָׂה צְדָקָה בְּכָל עֵת ★ שְׁטִיץֵן דִּי וואס לְעֲרַנְעֵן תּוֹרָה ★ בְּטַבְעַת הָאָרֶן יִהְיוּ הַבַּדִּים לֹא יִסְרוּ מִמֶּנּוּ (כה טו) ★ וויאַזוי גייט אָן עִם הָאָרֶץ זֹכָה זײַן צו תְּחִיַּת הַמֵּתִים ★ וְתוֹמְכִיהָ מֵאֲשֶׁר ★ לְעֵתִיד לְבֹא גִייען דִּי מַחְזִיקֵי תּוֹרָה פֿאַרשְׁטײַן תּוֹרָה

פֿירט אויס 'יעדער איינער איז מחיב צו העלפן צו אויפבויען די בית המקדש'.

כּל יִשְׂרָאֵל יֵשׁ לָהֶם חֵלֶק

וְעִשׂוּ לִי מִקְדָּשׁ וּשְׁכַנְתִּי בְּתוֹכְכֶם (כה ח)

דִּי תּוֹרָה פֿאַרלאַנגט אַז יַעֲדַעַר מְעַנְטֵשׁ דִּיאָרף הָאָבִן אַ חֵלֶק אִין דִּי בֵּית הַמִּקְדָּשׁ - וואס דאס איז דער הייליגע פֿלאַץ וואו די שְׁכִינָה 'הק' וואוינט. דער חיוב איז טאקע נאר 'איש אָשֶׁר יִדְבְּנוּ לְבוֹ', יַעֲדַעַר מיט זײַן טײל לויט וויפיל ער קען, אַיינער מָעַר און אַיינער ווייניגער, אָבְעַר דער חיוב פון אַרויס הֶעֱלֵפִן בוייען די משכן, ליגט אויף יַעֲדַעַר אַיינציגער מְעַנְטֵשׁ.

גָּאָר אַ גְרויסע יסוד זעען מיר אין די וואכדיגע פֿרשָׁה ביי די מצוה פון בוייען אידישקייט איז געזאגט געווארן פאר יעדער איינער באזונדער. אזוי ווי עס שטייט אין פסוק (כה ח) 'וְעִשׂוּ לִי מִקְדָּשׁ און 'איר' זאלט בוייען די משכן, דער באפעל איז געזאגט געווארן פאר גאנץ כּלל יִשְׂרָאֵל, יַעֲדַעַר הָאָט אַיינער געדארפט האבן אַ חֵלֶק אִין בוייען די משכן.

עס שטייט אין חז"ל (פסיקתא רבתי טז) ווען דער אייבערשטער האט באפוילן משה רבנו אז ער זאל אויפבויען די משכן, איז משה געווארן צעטרייסלט און ער האט זיך אנגערופן "צו דען קען אַ מְעַנְטֵשׁ בוייען אַ פֿאלאץ פֿאַר'ן באשעפֿער, דער גאַנצֶע וועלט געהערט דאך צום רבונו של עולם, ווי קענען מיר זיך בְּכָלֵל דערוואגן צו בוייען אַזאַ סאַרְטֵ הַיִּלְיָגֶע הַיּוֹזֵר?" הָאָט דְּעַר אַייבערשטער געזאגט צו משה: אִיף קען

אַזוי ווערט אויף גע'פֿסק'נט אין רמב"ם (בית הבחירה פֿרק א הלכה א, ובמזות עשה כ) שְׁצֻנּוּ לְבָנוֹת בֵּית הַבְּחִירָה וְכוּ', וְעוֹסְקִים בְּבָנֵינוּ מַעֲלוֹת הַשְּׁחֵר עַד צֵאת הַפּוֹכְבִּים וְכוּ', 'וְהַכֵּל חַיִּיבִים לְבָנוֹת וְלַסַּעַד בְּעֶצְמָן וּבְמִמּוֹנָם', עס איז אַ מצוה צו אויף בוייען די בית המקדש, מען דאַרף זײַן פֿאַרנומען מיט דעם אַ גאַנצֶע טאַג, און דער רמב"ם

בתוכו, נאר בתוכם וואס דאס איז מרמז אויף די השׁרׂאת השׁכנה אין יעדן פלאץ אין די וועלט.

יעדעמ׳ס חיוב

אײף האב געהערט א געוואלדיגע מעשה פון הגאון רבי רפאל סאלאווייציק זצ״ל ביי דער מסבה פון קרן הצלה בשנת תשמ״ב.

עס איז באקאנט אז ווען דער חפץ חיים האט געהאט א ישיבה אין ראדין, האט זיך געמאכט אז מ׳האט געדארפט בויען א בנין פאר די בני הישיבה, אבער ער האט נישט געהאט קיין געלט צו קענען בויען. האט דער חפץ חיים ארויס געלייגט א פלאקאט, אז ווער עס וויל האבן א חלק אין תורה פאר הונדערטער בחורים, זאל זיך משתתף זיין און געבן געלט צו קענען בויען.

עס איז געווען א איד רבי משה דארפסקא ז״ל וואס האט געוואוינט נעבן דעם שטעטעלע ראדין, וואס ער האט ליידער נישט זוכה געווען צו האבן קינדער, אבער ער איז געווען גאר א גרויסע גביר, ער האט פארגעשלאגן א געוואלדיגע פלאן פאר דער חפץ חיים, אז ער וויל אז עס זאל בלייבן פון אים און פון זיין ווייב א זכר לשם עולם, וויבאלד ער האט נישט קיין קינדער זאל כאטשיג בלייבן פאראייביגט זיין נאמען, און דערפאר וויל

אויפבויען מיין שטוב אין איין רגע, אבער אז אײף הייס כלל ישראל זאל דאס בויען, זאלן זיי דאס מאכן לויט זייערע מעגליכקייטן״.

דער חפץ חיים לערנט ארויס דערפון, אז דער אייבערשטער פארלאנגט נישט עפעס פון אונז אויב אונז קענען דאס נישט אויספירן. שלמה המלך זאגט אין קהלת (ט) **כל אשר תמצא ירך לעשות, בכחך עשה** אלעס וואס דיינע פוחות לאזן דיר טון, דאס זאלסטו טון און נישט מער! אזוי ווי עס שטייט אין גמרא (עבודה זרה ג) אין **הקדוש ברוך הוא בא בטרוניא עם בריותיו** דער באשעפער הייסט אונז נישט טוען זאכן וואס מיר קענען נישט אויספירן, און אז דער באשעפער באפעלט אונז צו טוען עפעס א זאך, דארפן מיר דאס פולקאם ערפילן. דער ווילן פון השׁי״ת איז אז גאנץ כלל ישראל זאל האבן א שׁיכות מיט אויפבויען אזא הייליג פלאץ.^א

העלפן אין יעדע דבר שבקדשה

דער געדאנק איז נישט דוקא געזאגט געווארן אויף בנין בית הבחירה, נאר אויף יעדע דבר שבקדשה וואס מען בויעט, ליגט א פליכט אויף יעדער איינער ארויס צו העלפן לויט זיינע מעגליכקייטן. ווי עס איז באקאנט דאס וואס עס שטייט אין חז״ל (וזהר חלק ב דף קמו) אז עס שטייט נישט אין פסוק (כה ח) וּעֲשׂוּ לִי מִקְדָּשׁ וְשִׁכְנָתִי

א. דער הלכה איז אן עושר וואס ברענגט א קרבן פון אן עני, נישט לויט די סטאנדארט פון דער גביר, איז ער נישט יוצא מיט דעם, און נישט נאר אז ער איז נישט יוצא דערמיט זיין חיוב, נאר דאס ווערט גערעכנט ווי אריין ברענגען חולין אין די עזרה, ווייל דער אייבערשטער פארלאנגט פון יעדער איינער לויט זיינע מעגליכקייטן.

ולזכרו, און ער וועט קענען האבן די זכות תורה פון די אלע בני הישיבה, אבער ער דארף אויף געבן די געלעגנהייט פאר אנדערע צו געבן צדקה, און די אנדערע ווענט פון די ישיבה זאלן ווערן אויסגעצאלט דורך אנדערע.

עשה צדקה בכל עת

דער חייב פון געבן צדקה איז געזאגט געווארן פאר יעדער איינעם, און אזוי וועט אויף גע'פסק'נט אין הלכה (י"ד סימן רמז), אז יעדער איינער איז מחויב צו געבן צדקה, מען דארף אייביג טוהן צדקה וחסד, אזוי ווי ס'שטייט אין פסוק (תהלים קו א) **עשה צדקה בכל עת**, מען דארף א גאנצע צייט זיין פארנומען צו ארויס העלפן אנדערע אידן, און עס זענען דא אסאך סארטן וועגן צו ארויס העלפן אנדערע, איינער קען מיט געלט, אן אנדערע קען מיט געבן גוטע ווערטער און מחזק זיין צובראכענע מענטשן, דער עיקר איז אז מען זאל שטרעבן צו געבן, און שפירן א זכיה ארויס צו העלפן א צווייטע.

צומאל קען א מענטש טראכטן ווי קען איר מקיים זיין דער פסוק (תהלים קו א) **עשה צדקה בכל עת**, צו דען קען איר געבן צדקה א גאנצע טאג, מ'דארף דאך זיין פאר דעם א וועלטס עושר.

אבער דער אמת איז, אז עס איז דא אסאך סארטן וועגן פון טוהן צדקה, עס איז באקאנט וואס חז"ל זאגן אז מחזק זיין צובראכענע אידן, אז א גרויסע מצוה פון צדקה. ווען א איד שטרעבט צו געבן פאר אנדערע, און ער שפירט א זכיה אז ער קען העלפן א איד, טרעפט ער שוין

ער געבן דער גאנצע געלט צו קענען איבער-בויען א נייער בנין פאר די ישיבה. ווי נאר דער חפץ חיים האט דאס געהערט, איז ער געווארן זייער איבער-גענומען, און ער האט אים געזאגט "עס איז זייער שיין פון דיר, אבער אין רמב"ם ווערט גע'פסק'נט 'והכל חובים בבבנינו' יעדער איינער איז מחויב צו געבן געלט ארויס צו העלפן צו בויען א בית המקדש, און דאס מיינט אויף אונזער בית המקדש מעט, וואו די שכינה איז פלאצירט דא אין גלות, ממילא קען איר נישט נעמען געלט בלויז פון דיר, איר דארף אויף געבן דער געלעגנהייט פאר אנדערע".

אויף אזא ענטפער האט רבי משה זיך נישט געראכטן... און ער האט זיך שטארק איינגעבעטן ביים חפץ חיים אז ער זאל צושטימען צו זיין פלאן, אזוי איז געווארן א גאנצע דין ודברים און טענה'יי, ביז ר' משה האט פארגעשלאגן אז זיי זאלן ביידע צוזאמען פארן צו הגאון רבי חיים עוזר זצ"ל און הערן וואס ער פסק'נט.

זיי זענען ביידע אריבער צו רבי חיים עוזר און יעדע האט פארגעשטעלט זיין טענה, ר' משה האט געזאגט אז ער וויל געבן די גאנצע געלט ווייל ער וויל אז זיין נאמען זאל בלייבן פאראייביגט, און דער חפץ חיים האט אפיר געברענגט דעם רמב"ם אז מען דארף געבן די מעגליכקייט פאר יעדע איינער צו ארויס העלפן און בויען די ישיבה.

נאכן אויסהערן ביידע זייטן, האט ר' חיים עוזר גע'פסק'נט, אז די נאמען פון די מזרח וואנט בנין קען טאקע ווערן אנגערופן אויף ר' משה און זיין ווייב'ס נאמען לשמו

ספּעציעל. שטיצען תּוּרָה, די לומדי תּוּרָה, איז אַן עקסטרע זכּיה און חוב, וואס ליגט אויף יעדע אידיש קינד באַזונדער.

דער פּלי יקר שטעלט זיך אז ביי די אַרון שטייט 'ועשו' אַנדערש ווי ביי די אַנדערע פּלים וואס עס שטייט 'ועשית'. איז ער מסביר אַמנה התורה די תורה זאגט הכל יבואו ויתעסקו באַרון, אלע זאלן קומען און עוסק זיין אין די אַרון, פּדי שיהיה לְכֵלֶם חלק בתורה אז אלע זאלן האָבן אַ חלק אין די תורה, פי פּתר תורה הפקר לכל וייל די קרוין פון די תורה איז הפקר פאר יעדן איד!

גענוג געלעגנהייטן דאס צו קענען מקיים זיין.²

שטיצן די וואס לערנען תורה

בטבעת האָרן יהיו הבדים לא יסרו

ממנו (כח טו)

עס איז דא אַן אַ שיעור צדקה צוועקן וואס אלע זענען גאר חשוב און וויכטיג, אָבער געבן צדקה פאר תלמידי חכמים וואס זיצן און לערנען איז גאר

ב. ווען מ'רעדט וועגן חסד דארף מען דערמאנען וואס די וועלט זאגט "חסד הייבט זיך אן אינדערהיים".

עס איז גאר וויכטיג צו ארויס העלפן און שטוב, אפילו איינער וואס ארבעט שווער צו פארדינען געלט, דארף געדענקען פארוואס ער ארבעט, דער גאנצע תכלית איז דאך צו קענען שפיין זיין ווייב און זיינע קינדער, עס טאר נישט ווערן פארקערט אז דער גאנצע טאג זאל ער ארבעטן שווער פאר געלט, און אזוי זאל ער נישט קענען ארויס העלפן ווען ס'פעלט זיך אויס.

עס איז געווען א יונגערמאן אין לייקוואד וואס פלעגט שטענדיג קומען שפעט צום דאווענען, דער משגיח האט אים אפיר גענומען, פארוואס פארשפעטיגסטו יעדן טאג?, דו הייסט דאך 'זאקס' ביסט אן אייניקל פון חפץ חיים, ווי פאסט עס פאר אן אייניקל פון חפץ חיים צו קומען שפעט?

האט דער אינגערמאן געזאגט "איך גיי ארויס צייטליך יעדן טאג, גענוג פרי אז איך זאל קענען אפילו לערנען פאר'ן דאווענען, אבער אינמיטן וועג גיי איך אריבער א הויז וואס איך הער ארויס קולות און איך הער ווי קינדער וויינען זייער שטארק, מיין הארץ באנעמט מיך יעדן טאג פון פריש, און איך קלאפ אריין, און איך זעה ווי א פרוי אן "אלמנה" פארעט זיך נעבעך אינגאנצען אליין, איך העלף זי אנטוהן די קליידער פון די קינדער, איך געב זיי פרישטיג, און איך נעם זיי אין חדר, און צוליב דעם קען איך נישט אנקומען צייטליך צום דאווענען".

האט אים דער משגיח געזאגט, "דאס פאסט טאקע פאר אן אייניקל פון חפץ חיים!"

האט דער אייניקל פון חפץ חיים אים קלאר געמאכט: אבער דו ווייסט ווער יענע פרוי איז? זי איז נישט קיין אלמנה, דאס איז מיין ווייב און מיינע אייגענע קינדערליך.

ווי פארשטענדליך איז נישט דער לימוד פון די מעשה אז עס איז דא א תירוץ צו קומען שפעט צום דאווענען, אבער דאס זען מיר זיכער אז העלפן אינדערהיים איז גאר וויכטיג.

שטיצן די לומדי תורה, זיי זענען די וואס האלטן אונטער אז די תורה זאל האבן א קיום, אבער באַמט איז פונקט פארקערט, אזוי ווי ביים ארון וויסן מיר וואס חז"ל (סוטה לה.) זאגן אז דער ארון איז געווען נושא את נושאיו, דער ארון האט באַמט געטראגן די כהנים וואס האבן איר – כאילו געטראגן.

די זעלבע זאך איז בנוגע די מחזיקי תורה, דאס וואס זיי שטיצן די תורה און זיי טראגן דעם ארון, דאס האלט זיי גאר אונטער.

וויאזוי גייט אן עם האַרץ זוכה זיין צו תחית המתים

חז"ל רעכענען אויס אין גאר אסאך פלעצער די גאר גרויסע שׂכר און וויכטיגקייט פאר די אידן וואס העלפן און שטיצן תורה הקדושה, פאלגענד ברענגען מיר עטליכע מאַמרים.

די גרויסקייט פון די וואס שטיצן תורה קען מען זיך לערנען פון דעם וואס עס שטייט ביי די ארון (כה טז) **בטבעות הארון יהיו הַבַּדִּים לֹא יִסּוּרוּ מִמֶּנּוּ, מִיְהֵאֵס קִינְמָאֵל נִישֵׁט גַּעֲמַעֲגַט אַרוּם-נַעֲמַעַן דִּי שְׁטאַנְגַעַן פֿון דִּי אַרֹן, חז"ל** (יומא עא:) זאגן אז דאס איז א לא תעשה.

די ספרים הקדושים זענען מסביר אז די טעם פון דער איסור איז, וויבאלד די שטאנגען טראגן דעם ארון, האבן זיי באקומען די זעלבע קדושה און חשיבות ווי דער ארון אליינס,¹ און מ'טאר נישט אפטיילן איינס פון צווייטן, קענען מיר זען פון דעם די גרויסע חשיבות פון די "בדי הארון" דאס זענען די נדיבים בעם וואס האלטן אונטער די תורה הקדושה, אז זייער חשיבות איז ממש אזוי ווי די תורה אליין.²

און באַמט דארף מען זיך מתבונן זיין, אז קאטשיג עס זעט אויס כאילו מען שטיצט די תורה, עס זעט אויס אז די וואס

ג. אנפאנג מסכת זבחים שטייט אין די משנה "שמעון אחי עזריה" שמעון דער ברודער פון עזריה, איז רש"י מסביר אז ער ווערט אנגערופן אזוי, וויבאלד אז דורך זיין ברודער עזריה האט ער געקענט לערנען תורה ווייל ער האט אים געשטיצט, דערפאר ווערט ער אנגערופען על שמו.

עס שטייט אין מדרש (בראשית רבה צט ח) אז אין פרשת ויחי שטייט אין די תורה זבולון פאר יששכר, ווייל אן זבולן איז נישטא קיין יששכר.

ד. באמת ווערט אזוי געפסקנט אין שלחן ערוך (יורה דעה סימן רמו): יעדע איד איז מחויב צו לערנען תורה, און דער וואס קען נישט לערנען, זאל שטיצן אנדערע וואס לערנען, און עס וועט אים ווערן גערעכנט כאילו ער אליין האט געלערנט (עיין גם ברמב"ם ספר המצות מצוה ו').

עס שטייט אין מדרש (פרשת קדושים כ"ה, וכן הוא בירושלמי סוטה) אילו נאמר עץ חיים לעמלים אויב עס וואלט געשטאנען אז די תורה איז אן עץ חיים פאר די וואס פלאגן זיך אין דעם, וואלט כלל ישראל נישט געקענט עקזעסטירן חס ושלום, ווייל נישט יעדער קען לערנען א גאנצע צייט, עס שטייט אבער נאר למחזיקים בה.

מלחמה מיט אַרם אין רמות גלעד, האט אים מיכה הנביא גע'עצ'ה'ט אז ער זאל נישט גיין אין מלחמה, און ער האט אים דערציילט ווי ער האט געזען בנבואה ווי עס טוט זיך אַ גאַנצע טענה'ריי אין הימל זױ אומר בְּכֹה וְזֶה אֹמֵר בְּכֹה, וְכָל צָבָא הַשָּׁמַיִם עֹמְדִים עָלָיו מִיְמִינוֹ וּמִשְׂמָאלוֹ (מלכים א כב יט) עס זענען דא מלאכים וואס זאגן אז ער זאל שטארבן אין דער מלחמה, און עס זענען דא וואס זאגן אז זאל דאס איבער לעבן, צום סוף איז ער טאקע געגאנגען און ער איז געשטארבן, אזוי ווי עס שטייט אין מלכים א (פרק כב).

וואס זענען געווען די צדדים צי ער זאל איבערלעבן אדער נישט? דער מהרש"א ערקלערט, מיט דעם וואס ס'שטייט אין גמרא (שם) אָמַר ר' יוחנן מפני מה זכו אחאב למלכות כ"ב שנים, פארנוואס האט אחאב דער רשע זוכה געווען צו זיין אַ מַלְךְ פֶּאֶר צְוויי און צוואנציג יאר, וואס דאס איז געווען זייער אַ לאנגע צייט? ווייל ער האט מכבד געווען די תורה הקדושה וואס איז געגעבן געווארן מיט צוויי און צוואנציג אותיות.^ה

אזוי זעט מען דארט קלאר אין די גמרא אז וויבאלד אחאב המלך האט מהנה געווען תלמידי חכמים מנכסיו, האט מען אים מוחל געווען האלב פון זיינע עבירות (ועיי"ש במהרש"א).

מיר זעען אז חזקיהו המלך האט געשלעפט זיין טאטע'ס 'אחז'

רבי אלעזר (סנהדרין קיא): לערנט ארויס פון די פסוק (ישעיהו כו יט) **פי טל אורות טליך וארץ רפאים תפיל, כל המושתמש באור תורה דער וואס איז זוכה צו לערנען תורה אור תורה מחייהו ונעט קענען אויפשטיין צו תחית המתים,** און ח"ו דער וואס לערנט נישט קיין תורה, איז זייער ביטער.

זאגט די גמרא ווייטער אז ר' אלעזר האט געזען אז ר' יוחנן שטערט זייער שטארק זיינע ווערטער (ווייל ווי קען מען זאגן אויף אידישע קינדער אז זיי זיינען נישט אויפשטיין צו תחית המתים), האט רבי אלעזר אים געזאגט, רבי איך האב געטראפן אן עצה פאר זיי, אז זיי זאלן שטיצן די לומדי תורה וועלן זיי זוכה זיין צו תחית המתים.

נאך זאגט די גמרא דארט אז דער וואס מאכט חתונה זיין טאכטער צו אַ תלמיד חכם, און דער וואס מאכט סחורה פאר תלמידי חכמים, אדער ער איז סתם אזוי מהנה תלמידי חכמים פון זיין פארמעגן, רעכנט אים דעם פסוק אזוי ווי ער איז זיך מדבק אין די שפינה, אזוי ווי ס'שטייט אין פסוק (דברים ד ד) וְאַתֶּם הַדְּבָקִים בְּה' אֱלֹהֵיכֶם חַיִּים כְּלַמֵּךְ הַיּוֹם.

ותומכי'ה מאשר

דער גמרא פארציילט אויף אחאב מלך ישראל וואס איז געווען ל"ע אַ רשע, (סנהדרין קב) זאגט די גמרא, אחאב שקול ה'יה אחאב האט געהאט עבירות און אויף זכותים. ווען אחאב האט געוואלט גיין אין

ה. די גמרא פארציילט דארט אז עס איז געווען א מלך "בן הדר מלך ארם" וואס האט געוואלט אז מ'זאל אים שיקן א ספר תורה, און אחאב האט נישט מסכים געווען.

דאס איז פֿשט אין פֿסוק וְכַל בְּנֵיךָ לְמוֹדֵי ה' ווי אזוי? בְּצִדְקָה תִּפְּנָנִי.¹

און דאס דארף נישט דווקא מיינען מיט געלט, נאר יעדע סארט הילף וואס איינער גיבט פאר א תלמיד חכם, האט ער די זכיה אז ער גייט לערנען תורה בעולם הבא, און ער גייט פארשטיין, אפילו אידן וואס דא אויף די וועלט האבן זיי נישט זוכה געווען צו פארשטיין, אבער אויף יעדע וועלט וועלן זיי פארשטיין!

איך האב אמאל געהערט ווי רבי יענקעלע זי"ע האט דערציילט (ווען ער איז געווען אין מאנשעסטער פרשת ויצא תשל"ח) אז ווען דער צאנזער רב זי"ע איז געווארן אויפגענומען אלס רב אין דער שטאט צאנז, איז ער איז אָנגעקומען אין שטאט איינדרערפרי. די תלמידי חכמים פון שטאט וועלכע האבן שוין גאר שטארק אויסגעווארט אויף דער אַנקום פונם רב, זענען גלייך אריבערגעקומען צו אים צו רעדן מיט אים לערנען. אזוי זענען די שעות פון טאג אריבער ווען עס קומען קסדר אריין רבנים און תלמידי חכמים צו שמועסן מיט דער נייער רב, ביז עס איז שוין געווארן שפעט פארנאכטס.

עס איז געווען אין שטאט צאנז א איד רבי יוסף ראפע. ער איז געווען פון די

ביינער, עס שטייט אין ירושלמי (סנהדרין י'): אז אַחו איז געווען אַ רשע און ער האט צושטערט די תורה, דערפאר האט ער נישט זוכה געווען אפילו דאס וואס אַחאב האט זוכה געווען, ווייל אַחאב – מיט אלע זיינע מעשים – האט מכבד געווען די תורה הקדושה¹.

לעתיד לבא גייען די מחזיקי תורה פארשטיין תורה

דער חיד"א (אין ספר צוארי שלל פרשת ראה) שרייבט אויף די פסוק (ישעיה נד יג) וְכַל בְּנֵיךָ לְמוֹדֵי ה' וגו' בְּצִדְקָה תִּפְּנָנִי, און אלע קינדער וועלן לערנען תורה, און דורך צדקה וועסטו זיין באפעסטטיגט. פֿרעגט דער חיד"א לכהאורה וואספארא שיכות האבן די צוויי זאכן, צווישן תורה מיט צדקה?

נאר ווי די גמרא (סוטה לא.) זאגט, לעתיד לבא, עתיד הקדוש ברוך הוא לעשות צל אצל בעלי התורה אז די וואס שטיצן תורה גייען זיין נעבן די וואס זיי האבן געשטיצט די בעלי תורה, פֿרעגט דער חיד"א וואס פאר א שכר איז דאס, זיי פארשטייען דאך גארנישט קיין תורה, זיי וועלן זיין און אויסהערן און פארשטיין, נאר וואס דען ענטפערט דער חיד"א א גרויסע חידוש אז זיי גייען פארשטיין לערנען, און

1. איך האב געהערט פון רבי יענקעלע זי"ע אז אחאב איז מגולגל געווארן אין דעם תנא רבי אחא, און דערנאך איז ער נאכאמאל מגולגל געווארן אין אחיהו גאון.

2. דער חיד"א שרייבט אזוי, אויך אין אן אנדערע פלאץ (מדבר קדמות מערכת מ אות לו) המחזיק תלמיד חכם אף אם הוא עם הארץ מלמדין אותו תורה בעולם הבא דער וואס שטיצט די וואס לערנען די תורה, אפילו ער איז אן עם הארץ וועט ער זוכה זיין צו פארשטיין תורה אין עולם הבא.

שטארק געפריידיט צו הערן דער חדוש ווייל דאס איז געווען עפעס וואס ער אליין האט מחדש געווען ביי זיין מילכיגע 'שבועות סעודה' און דא האט ער באקומען א גרוס אז עס איז אנגענומען געווארן אויבן.

ר' יענקעלע האט אויסגעפירט בשם דער קאלישיצער רב זי"ע אז דער מעשה ברענגט ארויס א מורא'דיגע למוד. ר' יוסף ראפע איז בחייו נישט געווען קיין תלמיד חכם, און וואלט זיכער נישט געקענט פארשטיין אדער איבערזאגן אזא טיפער געדאנק. אבער ער איז נא געווען פארנומען מיט מחזק זיין תלמידי חכמים, אזוי ווי מען האט געזען ביי די מעשה מיטן צאנזער רב, און דערפאר האט ער אויף יענער וועלט זוכה געוועהן צו קענען הערן און פארשטיין די תורה פון די פמליא של מעלה אליין.¹¹

עסקנים און פון די בעלי בתים אין שטאט. ווען די נאכט איז צוגעפאלן האט ר' יוסף זיך געכאפט אז דער רב איז דאף א גאנצע טאג געווען פארנומען מיט רעדן מיט מענטשן, מן הסתם האט ער נאך גארנישט טועם געווען א גאנצן טאג. ער איז גלייך צוגעלאפן צום שטוב פונם צאנזער רב און אים געברענגט עפעס איבערצובייסן. דער רב האט זיך מחה געוועהן מיט דעם און עס האט אים צוריק געברענגט צו די פוחות ווייטער אנצוגיין נאך אזא פילע, שווערע טאג.

דער ר' יוסף ראפע איז נפטר געווארן בעפאר דעם צאנזער רב. איין נאכט איז ער געקומען צום רב אין חלום און איבערגעזאגט א טיפע חדוש וועלכע ער האט געלערנט אויבן דורך די פמליא של מעלה. דער צאנזער רב האט זיך גאר

11. דער צאנזער רב זי"ע האט אמאל געזאגט אז עס זענען נאר דא צוויי מענטשען וואס פארשטייען זיינע תורה, דער קול אריה און דער מהר"ש ענגיל.

משנכנס אדר מרבים בשמחה

★ די שמחה אין 'אדר' גייט מדרגא לדרגא ★ אלופו של עולם ★ בריא מזליה ★ יטע
בהן אדר

הפורים, מען דארף שוין אנהייבן ארבעטן אויף שמחה, גלייך פון אנפאנג חדש אדר, אזוי ווען עס קומט פורים זאל מען שוין האבן צוגעקומען צו דער העכסטע מדרגות אין שמחה.

מיט דעם פארשטייט מען אויף פארוואס די שמחה הייבט זיך שוין אן פון אנפאנג חדש, עפעס וואס מיר געפינען נישט ביים קיין אנדערע יום טוב.^ט

אלופו של עולם

עס שטייט אין מאור עינים (תרומה ד"ה וזהו משנכנס) איבער דער גרויסקייט פון חדש אדר, ער זאגט אז די ווארט 'אדר' ליינט מען א' דר דער חדש וואס דער אלופו של עולם וואוינט דערין, דאס מיינט אז חדש אדר איז א ספעציעלע חדש, וואס דער גרויסע באשעפער געפינט זיך בתחתונים צווישן אונז. דער חדש איז פרייליכער צייט, וואס מיר האבן דער זכיה אז מיר זענען אזוי נאנט צום באשעפער, און ער נעמט אונז ארום מיט א ליבשאפט.

בריא מזליה

גאר אסאך גרויסע מעלות און סגולות ליגט אין דעם חדש, די חדש איז

די שמחה אין 'אדר' גייט מדרגא לדרגא

מיר זענען שוין אריין אין די ליכטיגע צייט חודש 'אדר', די גמרא זאגט (תענית טו.) **כשם שמשנכנס אב** אזוי ווי ווען עס קומט חודש אב **ממעטין בשמחה** פארמינערט מען מיט שמחה, פך פונקט אזוי **משנכנס אדר** ווען עס קומט אדר **מרבין בשמחה** פארמערט מען שמחה. דער שפת אמת פרעגט, אויף די לשון פון חז"ל לכאורה דארף מען פארשטיין, וואס מיינט דאס 'פונקט אזוי' וואס איז דער צושטעל און די פארגלייך צו חודש אב?

ער ענטפערט א געוואלדיגע דערהער, אין חודש אב ווערט די אבילות שטערקער און שטערקער ווי נענטער מען קומט אן צו תשעה באב - פון ראש חודש אב זענען דא הלכות פון אבילות, פון די 'שבויע שחל בו תשעה באב' [די וואך פון תשעה באב] זענען דא נאך מער הלכות, ערב תשעה באב נאך מער, און דערנאך תשעה באב, און 'פונקט אזוי' דארף זיין אין חודש אדר, אז מען זאל פסדר מרבה זיין מער און מער שמחה, מ'דארף גיין 'מדרגא לדרגא' און 'שמחה' ביז די שפיץ אין 'עצם יום

ט. אין ירושלמי (פרק א מגילה הלכה א) ווערט געברענגט א שיטה כל החודש כשר לקריאת המגילה אז מען קען ליינען די מגילה דער 'אנציע' חודש, ווייל עס שטייט אין פסוק (אסתר ט כב) והחודש אשר נהפך להם מיגון לשמחה.

עשו, וזמער האט ער גענומען 'אלול' און ווינטער 'אדר', אזוי ווי ס'שטייט (בראשית כה כו) וידו אוחות בעקב עשו יעקב האט גענומען די סוף פון עשו, קומט אויס אז 'חודש אדר' געהערט בעצם פאר עשו נאר ס'איז געווארן אוועק גענומען פון אים, דעריבער האט דאס די מעלות פון א גוי'שע חודש א גוטער מזל אזוי ווי די גוים זענען אונטער די מזלות.

און וועגן דעם האט זיך המן זייער שטארק געפריידט ווען ער האט געזען אז די גורל איז געפאלן אויף אדר, ווייל דאס איז דאך א חודש וואס געהערט פאר זיין זיידע עשו, אבער דורך די תורה און תפילה פון מרדכי און די אידן, האט די קול יעקב וואס יעקב האט שוין גענומען די חדשים פון אים, און ס'האט זיך מתגבר געווען אויף די ידי עשו און די אידן האבן געהאט א ישועה.

ישע בהן אדר

עס שטייט אין גמרא (ביצה טו:) הרוצה שיתקיימו נכסיו ישע בהן אדר, איינער וואס וויל זיכער מאכן אז זיינע פארמעגן בלייבן ביי אים, זאל ער איינפלאנצן אן 'אדר' בוים אין זיין פעלד. דער חז"ל מלובלין זי"ע (דברי אמת פרשת תרומה) טייטש די מאמר חז"ל הרוצה שיתקיימו נכסיו איינער וואס וויל אז זיינע תפילות זאלן ווערן אנגענומען, ישע בהן זאל ער דאס איינפלאנצן אין חדש אדר, ער זאל אריין לייגן אסאך פוחות אין די הייליגע תפילות וואס מיר זענען מתפלל יעדן טאג, די תפלות און בקשות פון די טעג האבן גאר א גרויסע כח, עס גייט ארויף גאר הויך, אזוי ווי דער קוואלובער גאון זצ"ל האט

ארום גענומען מיט גאר א גוטע מזל. עס שטייט אין גמרא (תענית כט:) רב פפא האט געזאגט: א איד וואס האט א סכסוף מיט א גוי, זאל זיך ארויס דרייען פון אים, ער זאל פרויבירן נישט זיך צו טרעפן מיט אים אין חודש אב, ווייל דעמאלטס האבן די אידן נישט אזא גוטע מזל, און ער זאל זען זיך יא צו טרעפן מיט א גוי, און זיך דורך קומען די סכסוף אין חודש אדר, ווייל דעמאלטס האבן די אידן יא א גוטע מזל.

דער ריטב"א פּרעגט: לכאורה דאך מען פארשטיין, וואס מיינט דאס אז אין אדר האבן די אידן א גוטע "מזל"? די גמרא זאגט דאך (שבת קנז.) אין מזל לישראל די אידן האבן נישט קיין מזל, נאר אלעס איז גראד פון באשעפער, לויט ווי דער באשעפער פארשטייט אז עס איז גוט פאר אים? ענטפערט דער ריטב"א, אז אזוי האט כב"כ די פארשטאנד פון באשעפער גוזר געווען, אז אין אדר זאל זיין א גוטע מזל פאר די אידן, אז אפילו אויב א איד איז נישט ראוי, פאקומט ער אלעס גוטס אין חודש אדר.

א שיינער טעם האב איך געהערט אויף דעם, עס איז פאקאנט אין חז"ל (זוהר הק' חלב ב דף יב.) אז יעקב און עשו האבן זיך צעטיילט מיט די חדשים פון יאר, יעקב האט פאקומען פון די זומער די חדשים 'ניסן אייר סיון', און עשו האט פאקומען 'תמוז אב אלול'. יעקב האט פאקומען פון די ווינטער די חדשים 'תשרי חשוון פסח', און עשו האט פאקומען 'טבת שבט אדר'.

שטייט אבער אין די ספרים אז יעקב אבינו מיט זיין גרויס חכמה האט מצליח געווען צו אוועק נעמען די סוף פון

גַעטִיטש די א.ד. גַמרא (תענית כט:): וְלִמְצִי
נַפְשִׁיהָ בְּאָדָר דְּבָרִיא מְזֻלִּיהָ עָס אִיז נִשְׁטָא
קִיין שְׁלַעֲכָטֶע מְזֻלִּים אִין חֲדָשׁ אָדָר וואס

האַלטן אָפּ די תְּפִלוֹת, יה"ר אַז אונזער
אַלע תְּפִלוֹת זַאלן נְתַקְבַּל ווערן בְּרַחֲמִים
וּבְרַצוֹן לְפָנֵי אָדוֹן כּל.

